

ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ ΕΝΙΑΙΟ ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΟ ΚΛΑΔΟ ΧΩΡΙΣ ΔΙΑΒΑΘΜΙΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΙΔΙΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟ ΡΟΛΟ ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΥΣ

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΕΝΑ ΠΟΛΥΜΟΡΦΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΨΥΧΙΚΗ ΥΓΕΙΑ

Με ένα άρθρο μέσα σε μια ακόμα Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου (ΠΝΠ), η κυβέρνηση της ΝΔ, αξιοποιώντας, για μια ακόμη φορά, ως «ευκαιρία» την κρίση της πανδημίας του κορωνοϊού και με την πάντα πρόθυμη συνεργασία των γνωστών συνδικαλιστών/διαδρομιστών του Υπουργείου Υγείας (ΕΝΕ, ΠΑΣΥΝΟ, ΣΥΝΟΨΥΝΟ κλπ), προχωρά στη σύσταση Κλάδου Νοσηλευτών, στον οποίο θ' ανήκουν μόνο οι νοσηλεύτριες/τριες ΠΕ και ΤΕ. Η πλειονότητα του νοσηλευτικού προσωπικού, που είναι οι ΔΕ, μένει απ' έξω - με το μέλλον του αβέβαιο ως προς τον επαγγελματικό του ρόλο και την διαδρομή του μέσα στο σύστημα των υπηρεσιών Υγείας.

Αυτή η ρύθμιση πρόκειται να οδηγήσει σε περαιτέρω υποβάθμιση του ρόλου του ΔΕ νοσηλευτικού προσωπικού, σε περαιτέρω κατακερματισμό και ιεραρχίες εντός του νοσηλευτικού κλάδου, με τον κομβικής σημασίας **θεραπευτικό ρόλο όλου του νοσηλευτικού προσωπικού, ανεξαρτήτως πτυχίου**, να μεταλλάσσεται σ' ένα, απλώς, καθηκοντολόγιο, ιδιαίτερο για κάθε βαθμίδα, που οι νοσηλεύτριες/τές διαφορετικών πτυχίων, στην ίδια βάρδια, θα εκτελούν διαχωρισμένα και στη λογική ιεραρχιών.

Δεν είναι κάτι που, ως σχεδιασμός και επιδίωξη, γεννήθηκε από τον κορωνοϊό. Είναι, όμως, η υλοποίησή του που ευοδώνεται από την «κατάσταση εκτάκτου ανάγκης» που έχει επιβληθεί λόγω της πανδημίας, όπως, άλλωστε, πολλών άλλων αυτή την περίοδο.

Γιατί είναι εδώ και αρκετά χρόνια που, γνωστή ομάδα ενσωματωμένων στο σύστημα συνδικαλιστών, πατώντας πάνω στο τρόπο που ορίζονται και ασκούνται οι επαγγελματικοί ρόλοι στο χώρο της Υγείας, στον καθετοποιημένα ιεραρχικό, αυτοαναφορικό και κατακερματισμένο χαρακτήρα τους (υιοθετώντας και εισάγοντας τα μεταμοντέρνα και νεοφιλελεύθερης κοπής ιατρικά και νοσηλευτικά πρότυπα), έχει συντελέσει τα μέγιστα στη συγκρότηση ενός επιδιωκόμενου «πρότυπου ρόλου νοσηλεύτη», ιατροκοιτημένο, απονευρωμένου, αποστειρωμένου, στη βάση ενός αθροίσματος καθηκόντων, πίσω από τα οποία «χάνεται το πρόσωπο», η ολότητα του πάσχοντος, η θεραπευτική σχέση.

Για όσα δεν «χωράνε» σ' αυτά τα αυστηρά οριζόμενα καθήκοντα, πρέπει να υπάρχουν οι «από κάτω» στην ιεραρχία για να τα εκτελέσουν - έστω κι' αν, πολλές φορές, είναι **αυτά τα «καθήκοντα» (πράξεις, ενέργειες, διαδικασίες)** που δεν «χωράει» ο αυθαίρετα οριζόμενος «επιστημονικός νοσηλευτικός ρόλος» (κατ' αντιστοιχίαν του ιατρικού), **τα οποία έχουν την πιο κρίσιμη θεραπευτική σημασία.**

Φυσικά, στην καθημερινή πράξη, η μεγάλη πλειονότητα των νοσηλευτών/τριών ΤΕ ξέρει πολύ καλά την θεραπευτική σημασία όλων αυτών των πράξεων που οι συνδικαλιστές αυτοί θέτουν «εκτός του αποδεκτού ρόλου» και τα υλοποιούν από κοινού με τους ΔΕ - παρά τα προβλήματα που ενίοτε καλλιεργούν οι διχαστικές αντιλήψεις και πρακτικές αυτών των συνδικαλιστών.

Και, ταυτόχρονα, ξέρουμε πολύ καλά την **τεράστια θεραπευτική συμβολή**, τις θεραπευτικές δεξιότητες (στην ουσία και όχι στους τύπους) της πλειονότητας **του νοσηλευτικού προσωπικού ΔΕ**, καθώς, εν προκειμένω, στην άσκηση του θεραπευτικού ρόλου, δεν είναι το πτυχίο ή, τουλάχιστον, μόνο αυτό, το κύριο κριτήριο.

Η θεσμοθέτηση ως ιδιαίτερου κλάδου των νοσηλευτών ΤΕ και ΠΕ, ανεξάρτητα από το αν δημιουργηθεί ή όχι ιδιαίτερος κλάδος νοσηλευτών ΔΕ, θα σημάνει την επισημοποίηση και το βάθεμα μιας ιεραρχίας στο εσωτερικό του νοσηλευτικού προσωπικού, με τους ΔΕ να εξοβελίζονται σε καθαρά υπηρετικό ρόλο.

Το ζήτημα που προκύπτει από την ρύθμιση, μέσω ΠΝΠ, του Κλάδου των Νοσηλευτών, είναι κάτι που δεν αφορά μόνο μια κατηγορία νοσηλευτών/τριών, αλλά το σύστημα Υγείας στο σύνολό του.

Δηλαδή, για ποια Υγεία μιλάμε, σωματική και ψυχική; Ο ρόλος του νοσηλευτικού προσωπικού, που είναι κεντρικής σημασίας μέσα σ' αυτό το σύστημα, είναι να επικεντρώνεται πάνω σε «ειδικά καθήκοντα», ή στη **σφαιρικότητα του ασθενή σαν ανθρώπινης ύπαρξης**; Η λειτουργία των νοσηλευτών/τριών είναι μια ατομική υπόθεση στη βάση ειδικών και περιγεγραμμένων καθηκόντων, ή θάπρεπε να τελείται στα πλαίσια ομάδας, με ισότιμες σχέσεις; Πράγμα που, φυσικά, θα απαιτούσε το ξεπέραςμα του κεντρικού και ιεραρχικού ελέγχου των επιμέρους δραστηριοτήτων και θα έβαζε σε αμφισβήτηση την κατεστημένη δομή της νοσηλευτικής ιεραρχίας, ενώ, ταυτόχρονα, θα έθετε στο «τραπέζι» και τον επαναπροσδιορισμό του ρόλου του γιατρού (ως της αυτόκλητης κορυφής της πυραμιδικής ιεραρχίας).

Λαμβάνοντας υπόψη την όλη κατάσταση στο σύστημα Υγείας και την ιστορική της διαδρομή, δεν πρέπει να πάρουμε τίποτα ως δεδομένο, ούτε να αρκεστούμε σε εμβολωματικές λύσεις. Γιατί εμβολωματική λύση είναι ακόμα κι ο «ενιαίος» κλάδος, αλλά με διακριτές, ιεραρχικά, βαθμίδες, καθήκοντα κλπ - και φυσικά μισθούς.

Μόνη ουσιαστική και οριστική λύση είναι ο **πραγματικά ενιαίος νοσηλευτικός κλάδος, με όλες και όλους στην ίδια βαθμίδα** (καθήκοντα, μισθούς κλπ), με «ενδιάμεσο όχημα» την συγκρότηση ενός μονοετούς, ή διετούς, «μεταβατικού προγράμματος εκπαίδευσης» όλου του υπάρχοντος ΔΕ νοσηλευτικού προσωπικού, μετά τέλος του οποίου, όλοι και όλες, εργαζόμενοι, ή άνεργοι, θα γίνονταν ΤΕ ή και ΠΕ (αν το θέλουμε τον Νοσηλευτικό Κλάδο ενιαίο και όχι, και ΤΕ και ΠΕ).

Και σε σύνδεση με αυτό, να θεσμοθετηθεί η παροχή της νοσηλευτικής εκπαίδευσης από σχολές της ίδιας εκπαιδευτικής βαθμίδας, με πιθανή την ταυτόχρονη επανεξέταση και επαναπροσδιορισμό του περιεχομένου της.

Μπορεί να φαίνεται ουτοπικό, προϊόν ονειρικής φαντασίας στις μέρες που ζούμε, αλλά έχει γίνει, έχει υπάρξει, στη βάση του κινήματος για την Ψυχιατρική Μεταρρύθμιση στην Ιταλία, στην δεκαετία του 70.

Ίσως, στις δύσκολες εποχές που ζούμε, η επιδίωξη αυτού που φαίνεται ουτοπικό, να είναι και η μόνη ρεαλιστική διεκδίκηση απέναντι στην αναπόφευκτη περαιτέρω υποβάθμιση και απόρριψη μεγάλης μερίδας του νοσηλευτικού προσωπικού (είδαμε, άλλωστε, και τις απολύσεις, εν μέσω πανδημίας, υγειονομικού προσωπικού στις ΗΠΑ και θα δούμε και αλλού ενόψει των νέων «μνημονίων» σε όλο τον κόσμο).

Ως «Πρωτοβουλία για ένα Πολύμορφο Κίνημα στην Ψυχική Υγεία», θεωρώντας ανέκαθεν, και πολύ περισσότερο σήμερα, ότι η όποια θεραπευτικότητα των θεσμών στην Ψυχική Υγεία, αλλά και σε όλη την Υγεία, είναι συνυφασμένη, μεταξύ άλλων, και με το σπάσιμο των κάθετων ιεραρχιών (γιατρος από πάνω, νοσηλευτής ενδιάμεσος και, στο τέλος, ο ασθενής) και ότι το νοσηλευτικό προσωπικό έχει να παίξει τον δικό του, ισότιμο θεραπευτικό ρόλο σε μια λογική και λειτουργία διακλαδικής θεραπευτικής ομάδας (ισότιμο με όλες τις άλλες ειδικότητες και με τον ασθενή), θα στηρίξουμε κάθε κίνηση ενάντια στην απαξίωση του ΔΕ νοσηλευτικού προσωπικού, όπως και, γενικά, όλου του νοσηλευτικού προσωπικού, ενάντια στην υποστελέχωση, την πιθανή μείωση των αποδοχών, την επελαύνουσα ποικιλότητα ιδιωτικοποίησης των υπηρεσιών, για ένα δημόσιο, δωρεάν και πραγματικά θεραπευτικό σύστημα Υγείας, κάτω από τον έλεγχο των εργαζομένων σ' αυτήν, των ασθενών και της κοινωνίας.

